

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

ODLUKA

Zahtjev br. 44887/10
Mile TRUBIĆ
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel) zasjedajući dana 2. listopada 2012. godine u Vijeću u sastavu:

g. Anatoly Kovler, *predsjednik*,
gđa Nina Vajić,
g. Peer Lorenzen,
g. Khanlar Hajiyev,
gđa Mirjana Lazarova Trajkovska,
gđa Julia Laffranque,
g. Linos-Alexandre Sicilianos, *suci*,

i g. Søren Nielsen, *tajnik Odjela*,

uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev podnesen 22. srpnja 2010. godine, uzimajući u obzir očitovanje koje je dostavila tužena država i odgovor na očitovanje koje je dostavio podnositelj, nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

1. Podnositelj zahtjeva, g. Mile Trubić je hrvatski državljanin rođen 1964. godine i živi u Dugom Selu. Pred Sudom ga zastupa g. K. Vilajtović, odvjetnik iz Zagreba. Hrvatsku vladu ("Vlada") zastupa njena zastupnica gđa Š. Stažnik.

A. Okolnosti predmeta

2. Činjenično stanje predmeta, kako su ga iznijele stranke, može se sažeti kako slijedi.

3. Dana 14. lipnja 2007. godine, podnositelj zahtjeva, koji je bio policajac u to vrijeme, vraćao se u Hrvatsku iz Albanije sa službenog zadatka, gdje je bio sa još tri druga policijska službenika T.P., Đ.J. i S.B. Kada su prelazili granicu, putujući u redovnom civilnom autobusu, pregledali su ih carinski službenici koji su pronašli 104 šteke cigareta i devet boca alkoholnog pića koji su navodno pripadali policijskim službenicima.

4. O navedenom događaju policija je dana 14. i 15. lipnja 2007. godine ispitala podnositelja zahtjeva, T.P., Đ.J. i S.B. Policija je također ispitala i vozače autobusa Z.R. i A.S., te carinskog službenika Ž.M. Pored toga, podnositelj zahtjeva, T.P., Đ.J. i S.B. su 18. lipnja 2007. godine dali dodatne izjave o okolnostima pod kojima su kupili cigarete i alkoholno piće.

5. Dana 2. srpnja 2007. godine Ministarstvo unutarnjih poslova, Uprava pravnih i kadrovskih poslova, Odsjek prvostupanjskog disciplinskog sudovanja Zagreb pokrenuo je disciplinski postupak protiv podnositelja zahtjeva zbog sumnje da je 14. lipnja 2007. godine pokušao prokrijumčariti deset šteka cigareta i pet boca alkoholnog pića iz Albanije u Hrvatsku.

6. Dana 19. rujna 2007. godine pred Ministarstvom unutarnjih poslova, Prvostupanjskim disciplinskim sudom u Zagrebu održana je rasprava u prisutnosti podnositelja zahtjeva i njegovog odvjetnika. Podnositelj se izjasnio da nije kriv za krijumčarenje robe iako je priznao da je donio neke cigarete i alkohol iz Albanije, ali da nije znao da je to zabranjeno i u kojoj količini.

7. Na raspravi su pročitane policijske službene zabilješke o izjavama svjedoka, vozača autobusa Z.R. i A.S., te službenika Ž.R., zajedno sa drugim dokazima iz spisa. Odvjetnik podnositelja je zatražio da se kao dokaz uvrste i zapisnici o usmenim izjavama drugih policijskih službenika, što je sud dopustio. Podnositelj zahtjeva i njegov odvjetnik nisu imali nikakvu primjedbu na način na koji su ti dokazi izvedeni. Međutim, odvjetnik je doveo u pitanje istinitost izjave koju je dao carinski službenik Ž.M.

8. Istoga dana, Prvostupanjski disciplinski sud je utvrdio da je podnositelj pokušao prokrijumčariti naprijed navedenu robu, te ga je osudio na uvjetno udaljenje sa dužnosti.

9. Protiv navedene odluke su Ravnatelj policije 4. listopada 2007. godine, a podnositelj zahtjeva 9. listopada 2007. godine, uložili žalbe Ministarstvu unutarnjih poslova RH, Upravi pravnih i kadrovskih poslova, Odsjeku drugostupanjskog disciplinskog sudovanja Zagreb.

10. Dana 21. studenog 2007. godine Odsjek drugostupanjskog disciplinskog sudovanja je potvrdio utvrđenje nižeg tijela u pogledu disciplinske odgovornosti podnositelja, ali je izmijenio presudu i naložio otpuštanje podnositelja.

11. Protiv navedene odluke podnositelj zahtjeva je 4. siječnja 2008. godine uložio tužbu Upravnom sudu Republike Hrvatske prigovarajući ishodu postupka pred nižim upravnim tijelima. Također je tvrdio da je disciplinski sud trebao saslušati svjedoke.

12. Dana 23. siječnja 2008. godine podnositelj zahtjeva je optužen pred Općinskim kaznenim sudom u Zagrebu za krijumčarenje cigareta i alkoholnog pića na teritorij Republike Hrvatske.

13. Dana 11. rujna 2008. godine Upravni sud je odbio tužbu podnositelja i potvrdio odluku Odsjeka drugostupanjskog disciplinskog sudovanja s obrazloženjem da nije bilo pogrešaka u postupku i u utvrđenjima upravnih tijela. Mjerodavni dio odluke glasi:

„Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja Sud drži da je činjenično stanje pravilno i potpuno utvrđeno, da je na isto pravilno primijenjeno materijalno pravo, a povredu odredaba postupka nije našao.

Tijekom postupka nesumnjivo je utvrđeno da je tužitelj inkriminiranog dana nakon obavljenog službenog zadatka preprate stranaca u Republiku Albaniju, prilikom ulaska u Republiku Hrvatsku na graničnom prijelazu „Karasovići“ od strane carinskih službenika zatečen kako prevozi preko carinske crte deset šteka cigareta i pet boca žestokog alkoholnog pića stranog porijekla s namjerom da istu robu uveze u Republiku Hrvatsku na način da izbjegne mjere carinskog nadzora jer istu nije prijavio carinskom službeniku iako je znao da je unos tolike količine navedene robe zabranjen odnosno ograničen. Činjenično stanje utvrđeno je temeljem iskaza saslušanih carinika, vozača autobusa i samog tužitelja radi čega je prigovore iznijete u tužbi glede pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja kao neosnovane valjalo odbiti.

...

Navodima tužbe, tužitelj nije doveo u pitanje zakonitost osporenog rješenja, radi čega je tužbu kao neosnovanu valjalo odbiti primjenom odredbe članka 42. stavak 2. Zakona o upravnim sporovima.“

14. Podnositelj zahtjeva je 15. prosinca 2008. godine podnio ustavnu tužbu Ustavnom sudu Republike Hrvatske, ponavljajući iste tvrdnje koje je iznio i pred Upravnim sudom.

15. Ustavni sud je 6. svibnja 2010. godine proglasio ustavnu tužbu podnositelja nedopuštenom kao očigledno neosnovanom. Mjerodavni dio odluke glasi:

„Upravni sud u cijelosti je potvrdio činjenična utvrđenja i pravna stajališta Drugostupanjskog disciplinskog suda, te je osporenom presudom odbio tužbu podnositelja protiv drugostupanjskog rješenja.

Ustavni sud utvrđuje da se osporavajući razlozi istaknuti u ustavnoj tužbi iscrpljuju u ponavljanju razloga iz tužbe podnesene Upravnom sudu, dok se navodno postojanje povreda istaknutih ustavnih prava ne obrazlaže.

Podnositelj u ustavnoj tužbi nije pokazao da Upravni sud, u postupanju ili pri donošenju presude, nije poštivao odredbe Ustava o ljudskim pravima i temeljnim slobodama, odnosno da je proizvoljno protumačio mjerodavne odredbe zakona ili drugih propisa. Ustavni sud, stoga, ocjenjuje da konkretan slučaj ne otvara pitanje ostvarenja ustavnih prava podnositelja. Stoga, ne postoji ustavnopravna bit stvari o kojoj bi Ustavni sud odlučivao.“

Ova odluka je dostavljena odvjetniku podnositelja 7. lipnja 2010. godine.

16. Dana 8. ožujka 2012. godine Općinski kazneni sud u Zagrebu je oslobodio podnositelja od kaznene optužbe za krijumčarenje cigareta i alkoholnog pića na teritorij Republike Hrvatske.

B. Mjerodavno domaće pravo

17. Mjerodavne odredbe Ustava Republike Hrvatske („Narodne novine“, br. 56/1990, 135/1997, 8/1998, 113/2000, 124/2000, 28/2001, 41/2001, 55/2001) propisuju:

Članak 29.

„(1) Svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično i u razumnom roku odluči o njegovim pravima i obvezama, ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela.“

18. Mjerodavne odredbe Zakona o policiji („Narodne novine“, br. 129/2000) glase kako slijedi:

Članak 110.

„Polijski službenici za povrede službene dužnosti odgovaraju disciplinski.“

Članak 112.

„Uz povrede službene dužnosti utvrđene propisima o državnim službenicima, teže povrede službene dužnosti za policijske službenike su:

4. nedolično ponašanje u službi ili izvan službe...“

PRIGOVORI

19. Podnositelj zahtjeva prigovara temeljem članka 6. stavka 1. Konvencije ishodu i nedostatku pravičnosti disciplinskog postupka.

20. Također prigovara temeljem članka 13. Konvencije da nije imao učinkovito pravno sredstvo u odnosu na svoj prigovor temeljem članka 6.

PRAVO

21. U odnosu na prigovor vezan za disciplinski postupak kao takav, podnositelj zahtjeva se poziva na članak 6. Konvencije koji, u svom mjerodavnom dijelu, glasi kako slijedi:

„Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi ... svatko ima pravo da ... sud pravično ... ispita njegov slučaj ...“

22. Pored prigovora na ishod postupka, podnositelj zahtjeva prigovara i da su izjave svjedoka na kojima je disciplinski sud temeljio svoju odluku dane samo pred policijom, te da disciplinski sud nije saslušao te svjedoke niti da mu je pružena prilika da ih unakrsno ispita.

23. Vlada je tvrdila da podnositelj zahtjeva nije istaknuo u svojoj ustavnoj tužbi iste prigovore koje ističe pred Sudom. Nadalje, naglasila je da je disciplinski postupak proveden pošteno i da je podnositelju pružena odgovarajuća mogućnost da sudjeluje u postupku i da iznese svoje dokaze, koje su disciplinska tijela propisno uzeli u obzir. Vlada je istaknula da podnositelj zahtjeva tijekom disciplinskog postupka nikada nije zatražio da se svjedoci saslušaju niti da je stavio bilo kakav prigovor kada su se njihove izjave dane policiji čitale tijekom rasprave.

24. Sud smatra da nije potrebno odlučiti o prigovoru Vlade koji se tiče iscrpljivanja domaćih pravnih sredstava budući da je zahtjev u svakom slučaju nedopušten iz slijedećih razloga.

25. U odnosu na ishod postupka kojem podnositelj prigovara, Sud ponavlja kako je prema članku 19. Konvencije, njegov jedini zadatak osigurati poštivanje obveza koje su preuzele države ugovornice Konvencije. Posebice, njegova dužnost nije baviti se zahtjevom u kojem se tvrdi da su domaći sudovi počinili činjenične ili pravne pogreške, osim ukoliko smatra da takve pogreške sadrže moguću povredu nekog od prava i sloboda zaštićenih Konvencijom (vidi presudu *Schenk protiv Švicarske* od 12. srpnja 1988. godine, stavak 45., Serija A br. 140).

26. Podnositelj zahtjeva je također prigovarao, temeljem naprijed navedene odredbe, da disciplinski postupak nije bio pošten jer su pisane izjave koje su korištene u postupku dane samo pred policijom, a da on nije imao mogućnost unakrsno ispitati svjedoke. Sud će ispitati ovaj prigovor sa građanskog aspekta članka 6. Konvencije (vidi presude u predmetima *Melek Sima Yilmaz protiv Turske* od 30. rujna 2008. godine, stavak 19., br. 37829/05; *Olujić protiv Hrvatske* od 5. veljače 2009. godine, stavci 34. i 44., br. 22330/05; *Bayer protiv Njemačke* od 16. srpnja 2009. godine, stavak 39., br. 8453/04 i *Vanjak protiv Hrvatske* od 14. siječnja 2010. godine, stavak 33., br. 29889/04).

27. U tom smislu Sud ponavlja da zahtjevi svojstveni konceptu poštenog suđenja nisu nužno isti u slučajevima koji se odnose na određivanje građanskih prava i obveza i u slučajevima koji se odnose na određivanje optužbi za kazneno djelo. Tome svjedoči nedostatak detaljnih odredbi prema kojima se stavci 2. i 3. članka 6. odnose na slučajeve iz prethodne kategorije. Tako, iako te odredbe imaju određenu važnost izvan strogih granica kaznenog prava (vidi *mutatis mutandis*, presudu u predmetu *Albert and Le Compte protiv Belgije* od 10. veljače 1983. godine, stavak 39., Serija A br. 58), države ugovornice imaju veću širinu kada se bave građanskih predmetima koji se tiču građanskih prava i obveza nego kada se bave kaznenim predmetima (vidi presudu u predmetu *Pitkänen protiv Finske* od 9. ožujka 2004. godine, stavak 59., br. 30508/96).

28. Unatoč tome, određena načela poštenog suđenja u slučajevima koji se odnose na građanska prava i obveze proizlaze iz sudske prakse Suda. Najznačajnije je za ovaj predmet da je jasno da se zahtjev za ravnopravnošću stranaka, u smislu poštene ravnoteže između stranaka, primjenjuje u načelu na

takve slučajeve, kao i na kaznene predmete (vidi presudu u predmetu *Dombo Beheer B.V. protiv Nizozemske* od 27. listopada 1993. godine, stavak 33., Serija A br. 274).

29. U ovom predmetu Sud primjećuje da se utvrđenje odgovornosti podnositelja za disciplinski prekršaj temelji na nizu izjava danih policiji. Osobe koje su dale te izjave, osim podnositelja, nisu bile saslušane pred disciplinskim sudovima. S tim u svezi, Sud je utvrdio, u sklopu kaznenog postupka, da svi dokazi obično moraju biti izvedeni u prisutnosti optuženog. Ovo međutim ne znači da izjava svjedoka mora uvijek biti dana pred sudom da bi se priznala kao dokaz. Ono što je bitno da bi se osiguralo pravo na pošteno suđenje u građanskim postupcima je mogućnost da se osoba koja je u pitanju, upozna sa dokumentima, osporava ih i komentira.

30. U tom smislu Sud primjećuje da je na raspravi pred disciplinskim sudom podnositelj zahtjeva, koji je bio zastupan po odvjetniku, bio propisno upoznat sa svim dokazima protiv njega i da mu je dana odgovarajuća mogućnost da komentira izvedene dokaze (vidi, *a contrario*, stavak 56. presude *Vanjak*, citirane gore). Nakon što su dokazi pročitani, uključujući zapisnike o izjavama svjedoka, podnositelj zahtjeva i njegov odvjetnik nisu prigovorili načinu na koji su dokazi izvedeni i nisu zahtijevali saslušanje svjedoka. Odvjetnik je međutim zatražio da disciplinski sud u spis uvrsti pisane izjave drugih svjedoka, odnosno policijskih službenika T.P., Đ.J. i S.B., bez da je zatražio da oni daju usmene iskaze.

31. U ovim okolnostima Sud smatra da je podnositelju zahtjeva osigurano dovoljno informacija koje su mu omogućile da pravilno sudjeluje u postupku. Pružena mu je mogućnost da komentira sav dostupni materijal, a tijekom disciplinskog postupka nije prigovorio proceduri izvođenja dokaza.

32. Stoga je podnositelj zahtjeva propustio iskoristiti mogućnost da podnese svoje komentare i prigovore na dokaze koji su izvedeni na glavnoj raspravi u postupku. Zbog tog propusta, njegovi daljnji prigovori pred Upravnim sudom i Ustavnim sudom u vezi navodne nepoštenosti postupka (vidi stavke 11. i 14. ove odluke) nemaju značenja u odnosu na njegovo pravo na pošteno suđenje (vidi odluku u predmetu *Ferenčić-Stoilova protiv Hrvatske* od 13. ožujka 2008. godine, br. 33277/06).

33. U tom kontekstu, Sud smatra da su prigovori podnositelja očigledno neosnovani i da moraju biti odbačeni sukladno članku 35. stavcima 3. (a) i 4. Konvencije.

34. Podnositelj dalje prigovara, temeljem članka 13. Konvencije, da nije imao na raspolaganju učinkovito pravno sredstvo u odnosu na njegov prigovor temeljem članka 6. Članak 13. Konvencije glasi kako slijedi:

„Svatko čija su prava i slobode koje su priznate u ovoj Konvenciji povrijeđene ima pravo na djelotvorna pravna sredstva pred domaćim državnim tijelom čak i u slučaju kad su povredu počinile osobe koje su djelovale u službenom svojstvu.“

35. Sud bilježi da je podnositelj zahtjeva podnio žalbu protiv prvostupanjske odluke, kao i upravnu tužbu Upravnom sudu protiv odluke disciplinskih tijela, te ustavnu tužbu Ustavnom sudu, koji je pravilno ispitaio sve prigovore podnositelja. Stoga su prigovori podnositelja u ovom smislu neosnovani.

36. Slijedi da su prigovori podnositelja očigledno neosnovani i da moraju biti odbačeni sukladno članku 35. stavcima 3. (a) i 4. Konvencije.

Iz tih razloga, Sud jednoglasno

Utvrdjuje da je zahtjev nedopušten.

Søren Nielsen
Tajnik

Anatoly Kovler
Predsjednik

© Ured zastupnika RH pred Europskim sudom za ljudska prava. Sva prava pridržana.